

LBRIS

We know
books

Jorj Ir Chifa

**Mai mare
decât frica**

LETRAS
Promovăm autorii români

<i>Sfârșit.....</i>	7
<i>Săraca fată.....</i>	8
<i>De multe ori e prea târziu... ..</i>	15
<i>De ce ne bat?</i>	21
<i>Știi să ascund lucruri.....</i>	23
<i>De ce nu am plecat de la prima palmă?</i>	26
<i>Sunt destule semne.....</i>	33
<i>Recunoaște problemele psihice</i>	45
<i>De ce nu pleacă femeile de lângă abuzator</i>	56
<i>Depresia</i>	67
<i>Conștiința e cea care te va face să pleci.</i>	
<i>Experiența te va face să nu te mai întorci!.....</i>	88
<i>Trebuie să plecați!.....</i>	94
<i>Cum am fugit</i>	101
<i>Un plan este mai bun decât niciun plan.</i>	
<i>Însă ce te faci atunci când pleci pe fugă</i>	
<i>și uiți planurile în casă?</i>	138
<i>Noi trebuie să privim înainte! Și să privim cu</i>	
<i>zâmbetul pe față și în suflet.....</i>	142
<i>Nici nu știam ce însemna liniștea.....</i>	167

<i>Trecutul trebuie să rămână în trecut.....</i>	177
<i>Ce înseamnă fericirea? Este?! Sau nu este?</i>	185
<i>Rolul înalt jucat pe o scenă mică.....</i>	218
<i>Bibliografie</i>	223
<i>Cuprins.....</i>	225

Știu că aici trebuia sa fie începutul însă cred că autorul poate să aleagă cu ce începe, nu?

Ei iată că eu voi începe cu sfârșitul. Pentru că am tot auzit fraza: ia-o de la început, începe din nou, ia-o de la capăt. Capătul?

Păi dacă stau să fac o cercetare a ceea ce sunt acum practic eu am început cu sfârșitul. Deoarece abia când s-a sfârșit ceea ce înțelegeam eu că ar trebui să fie viața, am început de fapt să trăiesc cu adevărat.

Și pot să spun că este atât de frumos și de bine să respiri. Liberă. Să simți aerul în suflet după ce ai trăit sufocându-te.

Primeam aer cât să nu mor. Aerul. Cel ce nu se vede, doar se simte. Și dacă nu l-am simți nu am mai fi. Și dacă nu ar mai fi nu s-ar mai povesti.

Clasic, nu? Aproape că este spre modern. Am încurcat borcanele, nu e așa?!

Deci, să începem cu începutul! Deoarece și la sfârșit de fapt vom începe!

Încep să pun pe hârtie, de fapt, în calculator ce am trăit. Prima oară când am început să scriu "Mai mare decât frica", îmi era frică. Îmi era foarte frică, de orice. De mine, în primul rând. Chiar de faptul că s-ar putea să găsească cineva din familie ce am scris, înainte să lansez, așa că, am ascuns atât de bine încât nu am mai găsit decât câteva rânduri din tot documentul. Pentru că, după ce am scris, am împărțit totul în bucăți. Astfel cine ar fi găsit doar o parte nu ar fi înțeles totul. Așa este totul, nu? Trebuie să știi toate părțile ca să înțelegi un întreg. Din acest motiv nu trebuie să credem că judecata noastră este cea dreaptă. Asta nu înseamnă că trebuie să umblăm ca niște nevăzători.

Sunt pricepută la a ascunde lucruri doar pentru că sunt foarte pricepută la a găsi lucruri. Pe unele dintre ele le găsesc atunci când îmi e lumea mai dragă. De multe ori fără ca măcar să le caut. În general, oamenii nu ascund lucrurile frumoase. Decât de hoți. Însă există și hoți care se deghizează și își ascund partea de care lumea s-ar putea speria. Astfel că, nu mă bucur de găsirea unor lucruri pe care le-am căutat, sau, mai bine zis, pentru care am așteptat ca unii oameni să fie pregătiți să mi le arate. Părțile urate. Amintirile urâte. Faptele. Demonstrațiile. Să văd eu cu ochii mei, să aud eu cu urechile mele.

Așa că, încep să scriu acum. Aici. Puteam să țin în mine doar că nu ar mai fi știut nimeni. Nu fac asta ca să arăt că știu ceva. Ci ca să arăt că simt ceva. Scriu ca să se vadă că

orice noapte a început cu o zi, și orice zi are o noapte, care ne liniștește și ne face să ne închidem în casele noastre pentru a ne odihni. Astfel fiind protejați de ceea ce poate să umble în mintea noastră atunci când suntem oboșiți. Adică, să nu ne facem rău singuri. O minte odihnită este o minte fericită. Și o minte sănătoasă care nu este într-un corp sănătos rămâne doar o amintire a ceea ce a fost cândva. Dacă a fost vreodată ceva sănătos acolo.

Se zice că totul se petrece cu un motiv. Poate că, atunci când am început să scriu încă nu eram pregătită. Încă eram speriată. Încă îmi era frică. Prea frică ca să scriu despre ceva "Mai mare decât frica". Așa am denumit totul. Nu puteam să mă apuc de scris fără să găsesc un nume pentru această carte.

Și doar DUMNEZEU ȘTIE cât am căutat un nume

Așa sunt eu. Îmi trebuie un nume, o definiție. Ca să pot să transmit ceva. Deși aveam tot ce îmi trebuia, în cap și în suflet, nu puteam să scriu cartea fără să am o denumire care să reprezinte totul. Despre asta este vorba. Despre CEVA mai mare decât frica.

Încerc să mă uit la ce era în urmă cu un an. Un an înainte să încep să scriu. Eu, speriată, respirând repede ca un iepure. Uitând-u-mă în spate atunci când mergeam pe stradă. Asta, bineînțeles, dacă mergeam pe stradă. Un timp foloseam doar taxiul. Priveam speriată. Prin geamul

mașinii. Știind că, doar dacă îl vedeam pe el, mă prăbușeam. Mergeam deghizată, camuflată de fapt, mă confundam cu peisajul pe lângă care ceilalți treceau și mă bucuram atât de tare, când găseam să merg cu mașini ce aveau gemuri întunecate sau acoperite, asta după ce am hotărât să nu mai merg cu capul acoperit și mult mai puțin deghizată, astfel încât, cine mă caută să fie pierdut în peisaj, pentru că încă îmi era teamă. Îmi era și foarte scârbă. Retrăiam totul atunci când îl vedeam.

Mă bucuram de gemurile întunecate. Mă ascundeam. Astfel, eu puteam să văd ce e în afară fără să fiu observată. Parcă respiram mai bine. Dacă mă ascundeam. Dacă nu mă vedea nimeni. Încă mă ascundeam. Și cred că, în mare parte, față de mine. Cea veche. Vechea eu.

Plecată fiind din locul durerii, din cazarmile războiului, unde ajunsesem după ce fugisem de pe prima linie din front. Pentru că lupta era pe un front. Al slăbiciunii mele. Și inamicul meu lovea tare. Avea grenade cât un car de ani și tunuri care ajungeau parcă până sus la cer. Și eu, nemuritoare, în prima linie. Trăiam în durere și tot ce îmi doream era să se termine, chiar și cu propria moarte. Era o durere continuă și foarte distrugătoare.

L-am văzut de câteva ori în drumurile pe care începusem să le fac. Și chiar dacă mi se oprea respirația și încercam să nu țip în mine, simțeam că sunt undeva în spațiu, doar eu și el, crezând că ar putea să mă prindă fără să îmi mai dea drumul. Niciodată. Să nu mă mai găsească nimeni și să ajung sub pământ, de la atâta iubire. Neîmpărtășită. Parcă

mă vedeam cum scui pământ în timp ce mă îngropa de vie. Deși nu am gustat niciodată pământul, știu ce gust are. Ciudat. A încercat multe lucruri prin care să mă facă să mă simt precum un cadavru umblător.

Dacă până acum nu v-ați dat seama despre ce este vorba în această carte o să spun, de fapt, o să scriu, eu. Este vorba despre o fată. Săracă. O fată care a trăit fără ceea ce înseamnă hrana vieții. Era cea mai săracă fată. Pot să spun că era o ne simțită. Pe ea nu o simțea nimeni. Pentru că era prea moale. Deși ea îi simțea pe toți. Pe toți oamenii care o făceau să se simtă un nimeni. O fată care a întors bine pentru rău și care a ajutat acolo unde alții ar fi condamnat. Deși nu era doar fericire și gânduri bune, nu reușea să dea răul mai departe. Ci doar la o parte.

Tot ce a vrut a fost să fie simțită, deși simțea că nu o va simți nimeni așa cum este ea. Știa că nu va întâlni această șansă. Credea că astea sunt povești de adormit copiii. Probabil de asta nici nu încerca, pentru că oricât de multe povești a ascultat, nu a reușit să o adoarmă niciuna.

De ce am început să scriu

Scriu pentru mine, de fapt, am început să scriu pentru lume. Pentru a ieși din lumea mea. Pentru a încuraja femeile care nu au putere să plece de lângă un bărbat care nu le merită. Pentru a ajuta femeile care trec prin ceva groaznic, cum ar fi violența domestică. Îmi dau singură seama că, de fapt, scriu și pentru mine. Deoarece nu pot să vorbesc

despre ce s-a întâmplat, cu adevărat. Așa că prefer să continui ce am făcut mereu pentru a mă proteja. Și anume, să mă ascund. M-am pitit. După o barieră. Codul de acces nu îl știe nimeni și nici nu poate fi ghicit. Ciudat este că, și realizez că nu mă va crede nimeni însă nici eu nu îl știu. Codul. Deoarece, m-am târât ca să ajung aici. Așa că am intrat pe dedesubt.

De data acesta mă voi ascunde după o carte. Una salvatoare. Pot să zic că e asul meu din mâneca, dar asta ar însemna să fiu un păcălici. Și chiar nu sunt așa ceva. Ce doresc este ca, această carte, să impulsioneze omenirea să ajungă la o treaptă mai înaltă pe calea păcii.

Nu este nevoie să ies eu în față. Mă voi ascunde deoarece altfel nu pot să scot din mine tot ce am trăit și dacă nu voi transmite informația mai departe atunci care este motivul pentru care am fost salvată?! Puteam să mor cu adevărat, când, de fapt, eu m-am născut din nou! Dacă nici asta nu e salvare atunci ce este?!

Mi s-a oferit o viață nouă, departe de cel ce îmi calcula fiecare metru pătrat de aer și de apă, de iubire și de ceartă.

Am fost salvată!

Sper, ca prin ce scriu să mă schimb pe mine, mai mult decât am făcut-o în ultimul an. Și să schimb viețile oamenilor în mai bine. Deși am început să scriu pentru

lume, mi-am dat seama că am scris pentru mine. Și că așa m-am vindecat.

Un singur lucru vreau să spun, sus și tare, de la început, atunci când o relație abuzivă durează, ea sapă. Și când sapă o face pentru a lua tot ce descoperă. Bineînțeles, tot ce e bun. Și depinde de timpul pe care îl oferi omului pentru a săpa. La un moment dat, vei rămâne doar cu găuri. Pe care nu o să ai cu ce să le acoperi. Și chiar dacă le vei acoperi vei rămâne cu urme. Cicatrici. De la el. Pe care nu prea le vei putea ascunde. De ceilalți, sau, de tine. Cel mai important este că de tine nu le vei putea ascunde niciodată.

***Așa că, îți spun din prima parte
să PLECI CÂT ÎNCĂ POTI!***

Și spun asta pentru că s-ar putea să nu mai poți. Vei regreta fiecare secundă în care puteai să pleci însă nu ai știut dacă mai merită sau nu să îl ierți. Asta e partea cea mai grea, că, oricât îți va spăla creierul, oricâte motive îți va da să nu pleci, până la urmă tot îți vei da seama că trebuia faci asta. Atunci. Din prima. De la prima palmă, așa cum se mai zice prin lume.

Spun să pleci înainte să înceapă să îți spele creierul pentru că dacă ar putea să ne spele și creierul și inima nu ar fi nicio problemă. Însă ei mint că vor să ne spele inima, dar nu știu cum se face că încep cu creierul nostru. Cu alegerile și deciziile. Ne pun un filtru. Ei se pun ca filtru, prin care